

A ježto dále není ani v zákonodárství našem předpisu, který by jednoróční praxi v notářské kanceláři ve smyslu § 1 zák. čl. XX : 1900 nebo návštěvu učebných běhů tímto zákonem zřízených stavěl na roveň skutečné službě notářské, nelze období tato zahrnovati pod pojem notářské služby vůbec a nelze potom ovšem k nim přihlížeti ani při stanovení základu pro vyměření požitků po rozumu § 2 nař. č. 573/1920.

Že tomu tak, plyne i z předpisů zák. čl. LX : 1913 (§§ 7 a 8), které při úpravě požitků ob. notářů přesně rozlišují mezi notáři a notářskými praktikanty a výslovně určují, že notářský praktikant nemůže býti pokládán za pomocného notáře a že čas praktikanta ztrávený ve vlastnosti notáře takového nepadá na váhu ani při nároku odnášejícím se k věkovému doplňku.

Ze všeho toho vysvítá, že st-l nemá nároku na to, aby mu byla započtena do služby notářské ve smyslu § 2 vlád. nař. z 12. října 1920 č. 573 Sb. doba, kterou musil strávit jednak v předběžné praxi, jednak ve zvláštním učebním běhu a že nař. rozhodnutí neporušilo zákona, když mu období ta do uvedené služby nezapočetlo.

Č. 6171.

Státní zaměstnanci: Státní úředník je povinen užívat v úředním styku svého úředního titulu.

(Nález ze dne 18. prosince 1926 č. 26.054.)

V ě c: Dr. Karel P. (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti ministerstvu financí o používání titulu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: President republiky jmenoval st-le rozhodnutím z . . . ústředním ředitelem . . . ve IV. třídě hodnostní s ponecháním titulu min. rady. Když st-l v požitkovém dekretu z 3. února byl označen jako »vládní rada«, podal ohledně titulu vládního rady rozklad. Tomuto rozkladu min. fin. nevyhovělo. — — — — —

O stížnosti nss uvážil:

Otázkou, jejíhož vyřešení se st-l především domáhá, zdali mu žal. úřadem byl p r á v e m odepřen titul »ministerského rady« a nahrazen titulem »vládního rady«, nemohl se nss věcně obírat, brání mu v tom předpis § 14 zák. o ss. — — — — —

Nař. rozhodnutí obsahuje vedle odkazu na dřívější rozhodnutí také výrok o tom, že st-l nemá práva v úředním styku neužívatí titulu »vládní rada.«

Stížnost zabývá se i tímto výrokem, vytýkajíc mu nezákonnost z důvodu: 1. že 2. větou § 2 vl. nař. z 20. prosince 1923 č. 244 Sb. byl titul vládní rada výslovně vyhrazen pouze úředníkům V. hodn. třídy, tak že nemůže na základě tohoto nařízení býti vysloveno, že st-l nemá práva neužívatí tohoto titulu, jenž tímž nařízením jest úředníkům jiné hodn. řídy než V. výslovně odňat, 2. že nař. rozhodnutí nepřihlíží k tomu, že st-li titul vládního rady nebyl nikdy řádným rozhodnutím udělen, 3. že ani dříve mu udělený titul min. rady nebyl řádným titulem označujícím jeho úřední funkci, takže změnil-li se automaticky v titul vládního

radý, jest tento titul titulem pouze osobním, který byl st-li udělen jako osobní výsada a jehož se zajisté kdykoli může vzdáti.

Pokud jde o námitku ad 1. jest námitka ta nepřipustnou, poněvadž rozhodnutí o titulu vládního rady stalo se p r a v o p l a t n ý m rozhodnutím žal. úřadu ze 6. března 1924. Námitka ad 2. není důvodnou, ježto bylo týmž rozhodnutím p r a v o p l a t n ě rozhodnuto, že st-li titul vládního rady přísluší.

Stejně bezdůvodnou je konečně i námitka, uvedená v bodu 3, jak plyne z těchto úvah:

Žal. úřad vyslovil v rozhodnutí ze 6. března 1924, že st-li p ř í s l u š í titul vládního rady a vešel výrok tento v právní moc. Tím určil však žal. úřad autoritativním způsobem, že jest titul »vládní rada« ú ř e d n í m titulem st-lovým a je mylným názor stížnosti, že by byl titul ten osobním titulem jeho, jehož se může kdykoli vzdáti.

Leč je-li titul »vládní rada« úředním titulem st-lovým, nemohl se ho st-l s právním účinkem a platně vzdáti. Je sice pravda, že jest podle předpisů služ. pragmatiky (§ 40) úřední titul především právem státního úředníka, a že má úředník nárok na to, aby byl titulem tímto ve služ. styku jmenován. Než při tom nelze přehlédnouti, že se úřed. titulem projevuje na venek i úřední a tedy veřejnoprávní postavení státního úředníka jako vykonavatele vrchnostenské moci státní a že titulem tím reprezentuje v určitém smyslu státní úředník státní moc vůči veřejnosti a těm, kdož přicházejí s ú ř a d e m jím zastávaným v úřední styk. Souvisí tedy úřední titul úzce s veř. úřadem určitému úředníku propůjčeným a je potom ovšem státní úředník nejenom oprávněn, nýbrž i ze služ. důvodů p o v i n e n úředního titulu ve služ. styku užívat i a nemůže se této specificky veřejnoprávní povinnosti o své újmě a jednostranně vzdáti.

Č. 6172.

Státní zaměstnanci: * Podle min. nař. z 23. dubna 1874 č. 47 ř. z. a ze 16. června 1887 č. 80 ř. z. nelze státním úředníkům ukládati za povinnost, aby při služebních cestách použili elektrické dráhy, nemá-li aspoň dvě třídy vozové. (Neřešeno s hlediska usnesení min. rady ze 4. června 1920 a výnosu min. fin. z 15. června 1920 č. 5034).

(Nález ze dne 20. prosince 1926 č. 7540).

V ě c: Dr. Ing. Heřman R. v M. proti ministerstvu veřejných prací stran náhrady cest. výloh.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l, vrch. bář. rada, předložil bář. hejtmanství v Praze cestovní účty za řadu služ. cest, konaných z M. na jednotlivé doly, v nichž vedle jiného účtoval 1. náhradu za povoz k nádraží v M., pak 2. jízdné drahou dle II. třídy a konečně 3. provoz k nádraží na konečné stanici, resp. obdobné položky na cestě zpáteční. Bářské hejtmanství účty tyto upravilo tak, že místo náhrady účtovaných výloh (1—3) přiznalo st-li jízdné elektrickou drahou z M. a kilometrové od příslušné zastávky na dotýčný důl, resp. zpět. Rekursům, které st-l proti této úpravě svých cestovních účtů podal, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.